

Знаешъ, какво требва да правишъ, та да се не боишъ въже никакъ отъ смъртъта.

І. Ѡ, мамо, колкѣ ще са зарадвамъ, ако надчимъ това! Защо не щешъ да ми кажешъ сега сичко нѣщо за това, до гдѣто не самъ почелъ да четимъ урокатъ ми?

М. Требва да имашъ малко терпѣніе, Іованчо. Не помнишъ ли че желаше ты да надчишъ сичко отъ веднашъ за дѣшата ти, за онова нѣщо, което вътре въ тебе раздѣмѣва и чвствѣва, и познава кое е добро и кое е зло? Требваше тогава да чекашъ, до гдѣто да можемъ да ти истолкввамъ това така, щото да можешъ да ме раздѣмѣвашъ: и послѣ отъ малко нѣщо видѣсе че раздѣмѣваше доста добръ сичките нѣща, колкѣто желашъ азъ да те надча. И сега тебе да ти истолкввамъ това по полка полка прилѣжнѣ, споредъ тогавашніятъ способъ; защото иначе не ще да можешъ да ме раздѣмѣвашъ.

І. Мамо, запикасахъ секога, че тызе познавашъ по добръ отъ мене какво да ме надчишъ. Не щемъ прочее да самъ нетерпѣливъ; самъ начинъ да ме подчавашъ.